

מסכת שבת

פרק יא

א. הזרק מרטשות היחיד לרשות הרבים, מרטשות הרבים לרשות היחיד, חיב. מרטשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמצע, רביע עקיבא מחייב, וחכמים פוטרין:

ב. כיצד. שתי גזירות זו בראות הרבים, המושית והזרק מזו לזו, פטור. כיו שתיו בדיוطا אחת, המושית חיב, והזרק פטור, שכד היתה עבדות הלוים, שמי עגלות זו אחר זו ברשות הרבים, מושיטיןquirshim מזו לזו, אבל לא זורקין. חילית הבור והסלע שבו אבוחין מעשרה ורhubon ארבעה, הנוטל מקו והנתון על גבו, חיב, פחות מכאן, פטור:

ג. הזרק ארבע אמות בכתל, למעלה מעשרה טפחים, קזירק באוויר, למטה מעשרה טפחים, קזירק בארץ. הזרק בארץ ארבע אמות, חיב. זրק לתוך ארבע אמות ונתקלgal חוץ לארבע אמות, פטור. חוץ לארבע אמות, ונתקלgal לתוך ארבע אמות, חיב:

ד. הזרק בים ארבע אמות, פטור. אם היה רק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזרק לתוכו ארבע אמות, חיב. וכשה הוא רק מים, פחות מעשרה טפחים. רק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזרק בתוכו ארבע אמות, חיב:

ה. הזרק מן הים ליבשה ומן היבשה לים, ומן הים לשפינה ומן השפינה לים, ומן השפינה לחרפה, פטור. סفينות קשורות זו בזו, מטלטליין מזו לזו. אם אין קשורות, אף על פי שמקפות, אין מטלטליין מזו לזו:

ו. הזרק ונזכר לאחר שיצתה מידו, קלטה אחר, קלטה כלב, או שנשירה, פטור. ורק לעשות חיבורה, בין אדם בין בבהמה, ונזכר עד שלא נעשה חיבורה, פטור. זה הכלל, כל חיבי חטאות אין חיבין עד שתהא תחולתו וסופה שחגה. תחולתו שחגה וסופה זדון, תחולתו זדון וסופה שחגה, פטורין, עד שתהא תחולתו וסופה שחגה: